

Het Pad van Verloren Dingen

De Luma's vlogen als kleine sterren voor hen uit en verlichtten een smal, kronkelend pad dat dieper het woud in leidde. Charlie voelde de spanning in zijn buik groeien. Hoe dichterbij de Monsters kwamen, hoe stiller het bos werd.

Zelfs de insecten zwegen.

Bear bromde zacht.

“Ik vertrouw dit niet. Ze zouden hier moeten zijn...hun sporen, hun geur, hun...rommel.”

Charlie keek hem aan. “Rommel?”

Bear knikte ernstig.

“De Monsters van het Woud verzamelen alles wat mensen kwijtraken. Sok zonder partner? Zij pakken hem. Een knoopje? Zij. Een speelgoed onderdeel waarvan je niet weet waar het thuishoort? Oók zij.”

Charlie slikte.

“Dan moet jouw schip toch ergens... sporen hebben achtergelaten.”

“Precies,” zei Bear. “Maar er is niks... dat is juist het enge.”

Naast hem bewoog Lenny langzaam, zijn lange armen slepend door het zand.
Heeeeel langzaam

Zó langzaam dat Charlie soms dacht dat Lenny misschien stil stond terwijl hij toch bewoog.

Bear rolde met zijn ogen.

“We komen zo nóóit bij mijn schip. Waarom beweeg je als een slak op vakantie?”

Lenny keek hem slaperig aan.

“Ik ben...een luiaard.”

“Ja, maar...kom op!” mopperde Bear. “Je hebt toch benen?”

Lenny keek naar zijn eigen benen, alsof hij dat niet zeker wist.

“Ik...denk het.”

Hij zette een stap.

Zeer.

Langzaam.

Voorzichtig.

Oneindig traag.

Bear sloeg zijn poten dramatisch in de lucht.

“Het is alsof je een boom probeert mee te slepen die weigert om te wandelen.”

Charlie schoot in de lach, maar toen zag hij ineens dat Lenny's adem zwaar ging.

Zijn vacht leek dunner.

Er zat een kale plek op zijn schouder die er gisteren nog niet was.

“Lenny...gaat het wel?” vroeg Charlie zacht.

Lenny knikte, maar het was een slap knikje.

“Mijn bos...trekt aan mij. Elke dag meer.”

Charlie's hart brak een beetje.

Hij wilde Lenny zo graag bij zich houden. Hij zag hoe de luiaard langzaam uit elkaar leek te vallen, als een klein stukje stof dat te veel spanning moest houden.

“Kom maar,” zei Charlie.

Hij hurkte meer, pakte Lenny's arm en trok hem voorzichtig over zijn rug.

Bear keek alsof hij een citroen had gegeten.

“Nee, nee, nee, nee. Dat doen we niet. Als iemand gedragen moet worden, dan ben ik dat! Niet...hij!”

“Bear,” zei Charlie streng. “Lenny kan niet sneller. Hij wordt zwakker.

Bear snoof, maar zijn blik verzachtte.

“Hmm. Ja...dat zie ik ook.”

Luro kwam erbij staan.

“Hij verliest licht,” zei hij. “Zijn vacht is verbonden met het bos én met jou, Charlie. Hoe verder we gaan, hoe meer hij wordt teruggetrokken.”

Charlie voelde tranen prikken.

“Maar...hij moet toch mee? Hij moet mee om het schip terug te vinden!”

“Hij moet mee,” zei Luro, “maar hij heeft jullie nodig om te dragen. Anders red hij het niet.”

Charlie slikte zwaar.

“Ik draag hem wel. Kom Lenny.”

Lenny liet zijn armen om Charlie's schouder vallen.

Hij was verrassend zwaar, niet zoals een pop, maar zoals een echt levend dier.

“Dank je,” fluisterde Lenny.

Charlie hoorde hoe moe hij klonk.

Bear gromde.

“Nou vooruit. Maar alleen omdat jij anders omvalt, Charlie. Geef 'm hier.”

Hij pakte Lenny onder zijn oksels en zette hem op zijn rug, alsof het een rugzak was die weerstand bood.

Lenny hing slap, maar sloeg langzaam zijn lange armen om Bear heen.

Bear keek naar beneden.

“Niet knuffelen! Alleen vasthouden! Hé...niet in mijn oor ademen!”

Lenny glimlachte slap.

“Ik ben...een knuf...felaar.”

“Nou, ik niet!” bromde Bear, maar een klein beetje rood verscheen onder zijn vacht.

Luro lachte en hief zijn staf.

“Goed. Nu we Lenny kunnen dragen...gaan we verder.”

Ze zetten hun tocht voort, terwijl de Luma's het donkere pad verlichtten.

Charlie liep naast Bear, die hijgend onder Lenny's gewicht toch dapper doorstapte.

Plotseling bleven de Luma's stil hangen.

De lichtjes trilden.

Luro hief zijn staf omhoog.

“Stop.”

Charlie keek rond.

De lucht werd kouder.

De schaduwen langer.

En daar, midden op het pad, lag iets.

Bear liep er voorzichtig naar toe.

Zijn ogen werden groot.

Zijn stem bevend.

“Dit ...dit is een wiel..van mijn Wasmand Express...”

Het wiel trilde.

Alsof het net was neergegoid.

Charlie tolde het op.

Het was zwaar.

En nog warm.

“Ze zijn dichtbij.”

En precies op dat moment klonk er een huiveringwekkend gegrom achter hen.

Diep.

Donker.

Hongerig.

Charlie's hart sprong over.

De Monsters...

waren precies achter hen.

